

Llucamet: del qual hi ha doc. molt antiga, V., amb molts: B. Font (*Hist. Llucmajor* II, 136). Altres: *Luch Abenbandax* (*Rep.*, Busquest f° 16v) *Luch Abenxerif*, rahal (*Rep.* f° 3r, Busquets 717). *Lluchalhimar*, alq. (R. ROSSELLÓ VAQUER, *Hist. St. Llorenç*, 117). *Lucmoabet*, alq. (ROSSELLÓ VAQUER i FERRER MASSANET, *Hist. Manacor* I, 132); ben cert dissimilació de *Muḥammād*. *Lucatayer* (document de l'any 1289, FRB II, 3, 640), *luc at-tair* és la paraula conegudíssima que significa 'ocell'; caldria tenir més dades per puntualitzar si és una simple grafia per *-tair* o si és una variant aràbiga del mateix mot (*tā'ir*) o un derivat (*ṭayyār* 'ocellaire', 'volador', 'cèlebre', etc.).

TERCER: *Llucalcari* (V. les notes de COROMINES, *E. T. C.* I, 255, 256, 257, 271, i infra, s. v.); citat molt sovint a la documentació, almenys des del 1235. *Llucamar*, el més conegut de Llucmajor; se'n troba un altre a Artà, *Lluchamar*, de l'any 1253 (LI. LLITERES, *Artà en el segle XIII*, pàgina 54). *Lucalcari* (R. ROSSELLÓ VAQUER, *Hist. Deià* IV, 50). *Llucalari*, de Menorca: és probable que sigui aràbic i ens recorda molt *Massalari*, variant *Massalali*, que tenim a Valldigna (*vid.* l'article *Aucanella*); però no descartem que vingui de la variant romànica *cal = calç*, *DECat* II, 412a1-40. *Llucaquelba* (*vid.* a la nota sobre *Cúber* del *DECat* II, 1076b, i infra, s. v.). *Llucatx*, origen fosc (*vid.* *Corpus de Top. Menorca*, de MASCARÓ), però veg. ara s. v. *Alcotx*. *Locosilan*, alq. (doc. del 1232, ROSSELLÓ VAQUER i FERRER MASSANET, *Hist. Manacor* I, 149), observeu la *o* de la primera síl·laba i l'aspecte romànic del mot, ben remarcat però inconcretable; bé es podria tractar d'un nom de persona gòtic URSILA, -ANS —documentat per un NL derivat *Ursilingo*, segle X, Förstemann 1484, o bé el nom cat.-visigot *Isila* (a. 1001)/*Isula* (Fö. 971), Aebischer, *Onom.*, p. 23—; o, amb *s* mal llegida per *f*, del tan conegut ULFILA, -ANS (d'on ve el cognom *Orfila*). En canvi l'aspecte és molt més aràbic en l'alq. *Lucatayan*, de Pollença, del 1232 (*vid.* ROTGER, *Hist. Pollença* I, p. XIV); cf. àr. *ad-ḍai'a* 'el llogaret' (*ḍḍ > t* és corrent), encara que el dual seria *ḍai'atân* i caldria suposar un vulgarisme prescindent del *ta* marbuta.

D'aquest conjunt resulta clar que hi va haver una paraula *luc* vivíssima en l'antic llenguatge balear anterior a la Conquesta; i aquest element apareix aplegat tan sovint amb noms evidentment aràbics com elements romànics. Una explicació coherent d'això és que el mot *LOCUS*, tan viu en tots temps, va ésser adoptat per l'àrab *mayurki* sense gaire canvi del significat; en un sentit com el de 'indret habitat, població', avui més viu que enlloc a les Illes (com observa i documenta el *DECat* v, 235b); en l'aspecte fonètic, arabitzant la *o* com a *ú*.^{12 bis}

12 bis. Joan COROMINES i Josep MASCARÓ PASSARIUS, *Aproximació...*, vol. x, p. 35.